

jeg troer at burde gjøre opmærksom paa, at der altid er noget Misligt i, naar man antager, at det i et vidtloftigt Forslag som dette vil være nødvendigt at foretage væsentlige Forandringer, da at overlade det til en Tilfældighed, om noget enkelt Medlem af Forsamlingen vil tage samtlige Punkter under Overveielse og fremkomme med, hvad der for det Heles fuldstændige Ordnings Skyld kunde være nødvendigt.

Lehmann: Jeg antager, at ligesom den sidste ærede Taler ifølge den Stilling, han har indtaget i sidste Sæssion til dette Forslag, fandt Anledning og særlig Opfordring til strax ved dette Forslags Fremkomst at tage de forskjellige Punkter under Overveielse, vil det ogsaa være Tilfældet med Andre, saaledes at vi tør stole paa, at de Herrer, der i sidste Sæssion udgjorde Udvalget, ville sammentræde i en Conference og ikke overlade det til Tilfældigheder, om Noget vil tage sig deraf. Ved at man undgaaer Formaliteten af et Valg, vil det forrige Udvalgs Medlemmer see, at det er Forsamlingens Ønske, at man indskrænker sig til de allernødvendigste Forandringer.

Formanden: Det er naturligviis kun en Forventning, som den ærede Landstingsmand udtaler, uden at udelukke andre Medlemmers Virksomhed i saa Henseende.

Mossin: Jeg skal være villig til at frasælbe mit Forslag i det Haab, at det af den sidste ærede Taler yttrede Ønske vil blive taget til Følge. Jeg vil kun bemærke, at forsaavidt det er udtalt, at et Udvalgs Nedsættelse vilde foranledige, at Lovforslaget ikke blev behandlet til Ende, troer jeg ikke, at det vilde foraarsage en saadan Forsinkelse, idet just det sidst nedsatte Udvalg har havt Leilighed til at gennemgaae Sagen saa grundig, at det let vilde kunne udhæve de ønskelige Forandringer.

Formanden: Det af Landstingsmanden for Bornholm stillede Forslag om et Udvalgs Nedsættelse er taget tilbage. Hvis Ingen optager det, vil det bortfalde. (Ophold.) Det er saaledes bortfaldet.

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen: Første Behandling *) af Forslag til Lov om Lønninger for de under Kongerigets Ministerier hørende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale.

Bjerring: Det er ikke uden nogen Ulyst, at jeg tager Ordet i Anledning af det Lovforslag, der nu er sat til Forhandling; deels er det nemlig nu det tredje Aar, at der i Rigsdagen foreligger Spørgsmaalet om Lønninger for de under Ministerierne hørende Embedsmænd med Undtagelse af Ministeriernes Personale; deels er det naturligt, at de langvarige og resultatløse Forhandlinger, som dette Udskast har været Gjenstand for i den forrige Samling, maae fremkalde et levende Ønske om, at denne Sag dog endelig maatte kunne bringes til Afslutning. Der har ogsaa været god Grund for Landstinget til at antage, at denne Sag vilde kunne gaae igjennem i denne Samling uden særegne Vanskeligheder. Det vil nemlig erindres, at det, der udgjorde Anstødsstenen i forrige Samling, var den saakaldte juridiske Paragraph, idet Landstinget fastholdt, at man ikke leilighedsviis i en Lønningslov kunde indføre en Paragraph, der havde til Diemed at gennemføre en vigtig og dybt indgribende Reform, uden at man paa nogen Maade havde forsøgt i Detail at paavise, hvorledes denne Reform kunde gennemføres; medens man derimod paa den anden Side ikke troede at kunne stole paa, at den høitærede Justitsminister vilde indløse det Bøfte, han gav, om at forelægge et Udskast til Lov om denne Reform i den nu i October dette Aar sammentraadte Rigsdag. At denne Mistillid har været aldeles ugrundet, har viist sig klart; idet Regjeringen til den lovede Tid med den største Loyalitet har forelagt et saadant Lovudkast. Man havde altsaa, som sagt, Grund til at troe, at denne Sag vilde kunne gaae igjennem uden Vanskeligheder. Det er ogsaa først i den 11te Time, at Vanskeligheden er opstaaet, idet der nemlig ved den 3die Behand-

*) Lovforslaget findes i Anhang A. Sp. 1595—1604.